

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/310/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1412213032
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Podmajerská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1412213032.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a členov senátu JUDr. Blanky Malichovej a Mgr. Adely Unčoveskej, v právnej veci žalobcu: Slovenská sporiteľňa, a.s., Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, zastúpeného: Havel, Holásek & Partners, advokátska kancelária, Apollo Business Center II, Mlynské Nivy 49, 821 09 Bratislava, proti žalovanému: N. N., T. XX, XXX XX H., štátny občan SR, o zaplatenie 438,72 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 5. decembra 2014, č.k. 8C/61/2013-146, jednohlasne (pomero hlasov 3:0) takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvého stupňa sa vo výroku o trovách konania mení tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 36,50 eur za zaplatený súdny poplatok a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 362,62 eur k rukám právneho zástupcu žalobcu Havel, Holásek & Partners., s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Mlynské Nivy 49, Bratislava, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Vo zvyšnej časti (t.j. v prisudzujúcom výroku) sa rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 47,92 eur k rukám právneho zástupcu žalobcu Havel, Holásek & Partners., s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Mlynské Nivy 49, Bratislava, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

o d ô v o d n e n i e :

V napadnutom rozsudku súd prvého stupňa:

- uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 438,72 eur s dlžným úrokom vyčísleným ku dňu 3.7.2012 vo výške 52,08 eur, s dlžným úrokom z omeškania vyčísleným ku dňu 3.7.2012 vo výške 124,07 eur a úrok vo výške 17,3 % ročne zo sumy 438,72 eur od 4.7.2012 do zaplatenia, ako aj 8 % úrok z omeškania ročne zo sumy 438,72 eur od 4.7.2012 do zaplatenia,
- uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 36,50 eur titulom zaplateného súdneho poplatku, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 362,62 eur, a to do troch dní od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku.

Prisudzujúci výrok vo veci samej právne odôvodnil § 497, § 503 ods.2, § 356, § 369 ods.1, § 502 ods.1 zák.č. 513/1991 Zb. v platnom znení (ďalej „Obchodný zákonník“), § 517 ods.2 zák. č. 40/1964 Zb. v platnom znení (ďalej Obč. zákonník), § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v platnom znení a skutkovo tým, že účastníci podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka uzavreli dňa 12.1.2006 Zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, ktorej súčasťou boli aj Všeobecné obchodné podmienky a Obchodné podmienky pre poskytovanie úverov. Na základe tejto zmluvy bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 730,26 eur, ktorý sa zaviazal vrátiť najneskôr do 20.10.2010. Z vykonaného dokazovania

súd prvého stupňa zistil, že žalovaný splatil úver po konečnú splatnosť len čiastočne a podľa článku I. bod 1 Zmluvy mu vznikla povinnosť platiť za poskytnutý úver úrok vo výške 17,3 % ročne. Žalovaný v konaní nepoprel vznik úverového vzťahu medzi ním a žalobcom a na svoju obranu viackrát uvádzal, že podľa jeho názoru zaplatil za poskytnutý úver viac ako uvádza žalobca v žalobe a v neskorších špecifikáciách žalovanej sumy; svoje tvrdenie preukazoval kópiami prevodných príkazov a poštových poukážok, ktorými splácal jednotlivé splátky úveru.

Vykonaným dokazovaním mal súd prvého stupňa preukázané, že zmluvný úverový vzťah medzi účastníkmi vznikol, žalovaný si neplnil svoje povinnosti vyplývajúce z uzavretej zmluvy o úvere a nesplatil žalobcovi svoj celý svoj dlh. Žalovaným navrhované dôkazy - doklady o jednotlivých uskutočnených platbách, žiadnym spôsobom nepreukázali jeho tvrdenia o splatení úveru vo väčšom rozsahu ako uvádzal žalobca, ktorý presne špecifikoval a identifikoval každú platbu, o ktorej žalovaný tvrdil, že ním bol splácaný úver vo väčšom rozsahu ako uvádzal žalobca. Súd prvého stupňa mal preukázané, že všetky žalovaným poukazované splátky úveru boli žalobcom zahrnuté do „splatenej časti úveru, a teda netvoria súčasť uplatneného nároku. Na základe neplnenia si povinností žalovaného vyplývajúcich z uzavretej zmluvy o úvere, si žalobca v súlade s bodom 6.3 Obchodných podmienok pre poskytovanie úverov a listiny úrokových sadzieb platných od 14.7.2009 uplatnil úrok z omeškania vo výške 8% ročne, ktorého výška bola podľa súdu prvého stupňa dohodnutá v súlade s hmotným právom. Taktiež úroková sadzba za poskytnutie úveru vo výške 17,3 % percenta ročne bola podľa názoru súdu prvého stupňa medzi účastníkmi dohodnutá v súlade s právnym poriadkom a v tejto časti uplatneného nároku nebol zistený žiadny rozpor so spotrebiteľským právom. Súd prvého stupňa na základe uvedeného vyhovel návrhu žalobcu a priznal mu právo na zaplatenie istiny vo výške 438,72 eur k rozhodnému dňu 3.7.2012 pozostávajúcej z rozdielu medzi čerpaním úveru (730,27 eur) kapitalizovaných úrokov a poplatkov (760,92 eur) spolu 1491,19 eur a celkovo žalovaným zaplatených splátok úveru vo výške 1052,47 eur. Uvedený spôsob výpočtu žalovanej sumy považoval súd prvého stupňa vzhľadom na vykonané dokazovanie spolu s uplatneným kapitalizovaným úrokom vo výške 17,3 % ročne a úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne za správny, neodporujúci hmotnému, spotrebiteľskému právu.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods.1 zák.č. 99/1963 Zb. v platnom znení (ďalej „O.s.p.“) a plne úspešnému žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania vo výške 36,50 eur za zaplatený súdny poplatok. Pokiaľ ide o náhradu trov právneho zastúpenia uviedol, že úspešný žalobca si uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 400,93 eur za 3 x 39,84 eur za úkon právnej služby, za 2 x 7,63 eur ako náhradu hotových výdavkov za úkon právnej služby, za 1 x 7,81 eur ako náhradu hotových výdavkov za úkon právnej služby do 20.12.2013 a za obdobie od 2.4.2014 4 x 39,84 eur za úkony právnej služby, za 4x 8,04 eur ako náhradu hotových výdavkov za úkon právnej služby. Súd prvého stupňa konštatoval, že žalobcovi nepriznal náhradu DPH vo výške 38,31 eur k uplatneným úkonom právnej služby a náhrady hotových výdavkov keď nemal za preukázané, že nový právny zástupca je skutočne platiteľom DPH tak, aby mohla byť náhrada dane z pridanej hodnoty za odmenu a náhrady priznaná podľa § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov.

Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný poukazujúc na premlčanie v zmysle Občianskeho zákonníka. Uviedol, že na základe uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere zaplatil prvú splátku dňa 20.2.2006 a poslednú splátku dňa 13.1.2011 vo výške 18 eur. Keďže od poslednej splátky, ktorá bola poukázaná dňa 13.1.2011 do rozhodnutia okresného súdu z 5. 2014 (správne malo byť z 5.12.2014) uplynula doba viac ako 3 rokov, tento jeho dlh je premlčaný. Odvolateľ v odvolaní požiadal o odloženie trov konania vo výške 36,50 eur a právneho zastúpenia vo výške 362,62 eur do rozhodnutia odvolacieho súdu, a to s poukazom na výšku svojho dôchodku (335 eur) a svoju chorobu, na ktorú sa lieči.

Žalobca v písomnom vyjadrení sa k odvolaniu navrhol rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne a právne správne potvrdiť a priznať mu náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní. Uviedol, že právny vzťah medzi účastníkmi sa riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka. V zmysle § 261 ods. 6 písm. d/ Obchodného zákonníka zmluvný vzťah založený zmluvou o úvere uzatvorenou podľa § 497 a nasledujúcich Obchodného zákonníka je absolútnym obchodom, a teda sa naň použijú ustanovenia Obchodného zákonníka. Skutočnosť, že zmluva o úvere bude vždy absolútnym obchodnoprávnym záväzkom, a to aj v prípade, že jedna zo strán je spotrebiteľ, judikoval aj Ústavný súd Českej republiky v konaní pod sp. zn. II. ÚS 3711/11. Keďže žalobný návrh podal dňa 12. 9. 2012, nedošlo k premlčaniu

jeho nároku nielen v štvorročnej lehote, ale dokonca ani v trojročnej lehote. Žalobca v písomnom vyjadrení napokon poukázal na to, že z tvrdení žalovaného uvedených v odvolaní je zrejmé, že sa nenachádza v takej situácii, ktorá by mu znemožňovala splniť si povinnosť uloženú mu rozsudkom čo do zaplatenia dlžnej istiny i čo do zaplatenia trov konania, vrátane súdneho poplatku a trov právneho zastúpenia.

Odvolačný súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 212 ods. 1 zák.č. 99/1963 Zb., ďalej „O.s.p.“), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nejednalo sa o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem, vo veci súd prvého stupňa nerozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 115a O.s.p. a v odvolacom konaní nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je podané dôvodne.

Podľa § 212 ods. 1 O.s.p. odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

V súvislosti s podaným opravným prostriedkom žalovaného považuje odvolací súd za potrebné ako prvoradé uviesť, že rozsah prieskumu vykonaného v rámci odvolacieho konania je zásadne daný odvolaním (§ 212 ods. 1 O.s.p.), podľa ktorého je odvolací súd viazaný návrhom odvolateľa, ktorý zahŕňa v sebe jednak kvalitatívnu ako i kvantitatívnu stránku a sám odvolateľ si spravidla určuje rozsah, v akom má byť napadnuté rozhodnutie odvolacím súdom preskúmané a dôvody, z ktorých má byť preskúmané. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa preskúmal len v rozsahu odvolacích dôvodov žalovaného obsiahnutých v podanom odvolaní.

Zásadným a jediným odvolacím dôvodom žalovaného bola námietka o tom, že došlo k premlčaniu uplatnenej pohľadávky odôvodnenej tým, že od poslednej splátky do rozhodnutia súdu prvého stupňa uplynula doba 3 rokov a 9 mesiacov. V podanom odvolaní žalovaný nenapadol správnosť súdom prvého stupňa skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa prijatých vo vzťahu k výške priznanej istiny a úrokov z omeškania.

Pokiaľ ide o námietku premlčania vznesenú žalovaným až v podanom odvolaní, odvolací súd ako prvoradé konštatuje, že námietka premlčania práva je námietkou právnou a neuplatňuje sa ňou taká skutočnosť, ktorú je účastník povinný tvrdiť v zmysle § 120 ods.1,4 O. s. p. najneskôr do vyhlásenia uznesenia súdu prvého stupňa, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie, najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. Zo žiadneho ustanovenia práva hmotného alebo procesného nevyplýva, že by žalovaný musel uplatniť námietku premlčania v určitom štádiu konania; z povahy námietky premlčania vymedzenej hmotným právom vyplýva, že ju môže povinný subjekt uplatniť v ktoromkoľvek štádiu konania až do právoplatného skončenia konania. Námietky premlčania sa teda netýka koncentračná zásada konania vyjadrená v ustanoveniach § 120 ods.4 a § 205a O.s.p. s výnimkou, ak by uplatnenie námietky premlčania bolo spojené s neprípustným uplatňovaním nových skutočností a dôkazov (uznesenie NS SR z 13. 10. 2009 sp. zn. 5Cdo 120/2009).

Na premlčanie práva na základe námietky vznesenej až v priebehu odvolacieho konania podliehajúceho režimu neúplnej apelácie možno prihliadnuť iba vtedy, ak záver o premlčaní práva vyplýva zo skutočností, ktoré vyšli najavo alebo boli zistené pred súdom prvého stupňa alebo zo zistení uskutočneného na základe dôkazov navrhnutých pred súdom prvého stupňa. Na základe uvedeného dospel odvolací súd k názoru, že v súdnej veci môže na námietku premlčania vznesenú žalovaným až v odvolacom konaní prihliadnuť sám, pretože pre posúdenie jej dôvodnosti nebolo potrebné vykonať žiadne ďalšie dôkazy a začiatok plynutia premlčacej doby, jej plynutie a dĺžku bolo možné posúdiť na základe skutočností zistených už súdom prvého stupňa.

S poukazom na predmet konania (záväzok žalovaného vzniknutý zo Zmluvy o splátkovom úvere č. 0179829133 zo dňa 12.1.2006) predstavujúci tzv. absolútny obchodný záväzkový vzťah (§ 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka) , ale zároveň s prihliadnutím na spotrebiteľský charakter zmluvy (žalovaný pri uzatváraní tejto zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti) odvolací súd konštatuje, že na právny vzťah založený zmluvou o úvere je potrebné aplikovať aj príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách (§ 52

a nasl. Občianskeho zákonníka). Pokiaľ spotrebiteľ vstúpi s podnikateľom do obchodného záväzkového vzťahu, na tento právny vzťah je potrebné aplikovať aj ustanovenia Občianskeho zákonníka, ak je to pre spotrebiteľa priaznivejšie. Z hľadiska posudzovanej otázky je pre žalovaného ako spotrebiteľa nepochybne výhodnejšia právna úprava premlčania podľa Občianskeho zákonníka, pretože zakotvuje kratšiu (trojročnú) premlčaciu dobu oproti úprave premlčania v Obchodnom zákonníku. Záver o aplikácii ustanovení Občianskeho zákonníka o premlčaní na prejednávajúcu vec podľa názoru odvolacieho súdu vyplýva z ustanovenia § 266 ods. 5 Obchodného zákonníka ako aj z ustanovenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ktoré ukladá na právny vzťah, ktorého účastníkom je spotrebiteľ, aplikovať tie ustanovenia právneho poriadku, ktoré sú pre spotrebiteľa priaznivejšie). Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na judikatúrou prijatý záver, že v prípade občianskoprávneho vzťahu nemôže spotrebiteľ dojednať aplikáciu Obchodného zákonníka, ktorého aplikácia je pre spotrebiteľa nepriaznivejšia (porovnaj rozsudok NS SR sp. zn. 5MCdo/20/2009 zo dňa 25.01.2011). Preto musí platiť aj naopak, že samotným uzavretím zmluvy o úvere ako obchodného záväzkového vzťahu podľa Obchodného zákonníka, ktorého obsah nemohol spotrebiteľ vopred ovplyvniť, sa nemôže tento vzdať výhodnejšej právnej úpravy premlčania podľa Občianskeho zákonníka.

V prejednávanej veci bola posledná splátka úveru splatná dňa 20.12.2010 a od tohto dňa začala podľa odvolacieho súdu plynúť premlčacia doba na uplatnenie dlžnej sumy na súde (§ 392 ods. 2 Obchodného zákonníka) v trvaní troch rokov (§ 101 Občianskeho zákonníka), ktorá uplynula dňa 20.12.2013. Preto keď konanie v prejednávanej veci začalo dňa 11.9.2012 dorúčením žaloby žalobcom na súd (§ 82 ods. 1 O.s.p.), jedná sa o riadne uplatnenie nároku v priebehu plynutia premlčacej lehoty a nie až po jej uplynutí, ako nesprávne v odvolaní namietajú žalovaní. Pokiaľ žalovaní za moment riadneho uplatnenia práva považujú až rozhodnutie súdu prvého stupňa vyhlásené v decembri 2014, jeho názor je nesprávny a nevychádzajúci z platnej právnej úpravy.

Na základe uvedeného odvolací súd výrok rozhodnutia súdu prvého stupňa, v ktorom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 438,72 eur s dlžným úrokom vyčísleným ku dňu 3.7.2012 vo výške 52,08 eur, s dlžným úrokom z omeškania vyčísleným ku dňu 3.7.2012 vo výške 124,07 eur a úrok vo výške 17,3 % ročne zo sumy 438,72 eur od 4.7.2012 do zaplatenia, ako aj 8 % úrok z omeškania ročne zo sumy 438,72 eur od 4.7.2012 do zaplatenia podľa § 219 ods.1 O.s.p. ako vo výroku vecne a právne právny potvrdil.

Pokiaľ ide o výrok rozhodnutia súdu prvého stupňa o trovách konania, žalovaní v odvolaní nenamietali a nerozporovali správnosť výšky žalobcovi priznaných trov konania (§ 142 ods.1 O.s.p.) pozostávajúcich zo zaplateného súdneho poplatku vo výške 36,50 eur a z trov právneho zastúpenia vo výške 362,62 eur. Z obsahu odvolania vyplýva, že žalovaní v ňom žiadajú o umožnenie zaplatiť priznanú náhradu trov konania v splátkach do rozhodnutia odvolacieho súdu so zohľadnením, že jeho príjmom je len dôchodok vo výške 335 eur a má vážne zdravotné problémy.

Odvolací súd po preskúmaní vecnej správnosti rozhodnutia napadnutého odvolaním v časti výroku o trovách konania z hľadiska odvolacieho dôvodu, ktorý odvolateľ v odvolaní výslovne uplatnil vrátane jeho obsahového vymedzenia konštatuje, že v danom prípade súd prvého stupňa pri rozhodovaní o trovách konania aplikoval správne ust. § 142 ods.1 O.s.p. podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd priznáva náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Podotýka, že v sporovom konaní (v danom prípade ide o také konanie) sa otázka náhrady trov konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu vo veci (§ 142 ods. 1,2,3 O.s.p.) a len výnimočne môže úspešnému účastníkovi nepriznať náhradu trov konania. Občiansky súdny poriadok v § 150 ods. 1 O.s.p. priznáva súdu moderačné právo zmierniť dôsledky (dopady) ustanovení upravujúcich náhradu trov konania. Pokiaľ sú splnené predpoklady uvedené v tomto ustanovení, môže súd výnimočne nepriznať náhradu trov konania úspešnému účastníkovi konania, ktorému by inak priznal náhradu trov celkom alebo sčasti.

Ustanovenie § 150 ods. 1 O.s.p. umožňuje súdu pri rozhodovaní o náhrade trov konania prihliadnúť výnimočne na zvláštnosti prejednávanej veci a prispieť tým k odstráneniu prípadnej tvrdosti, ktorú by inak vyvolalo uplatnenie jednotlivých zásad, na ktorých spočíva rozhodovanie o náhrade trov konania. Úvaha súdu, či sú splnené procesné predpoklady pre aplikáciu tohto ustanovenia, musí vždy vychádzať z posúdenia všetkých relevantných okolností konkrétnej veci, vrátane okolností demonštratívne uvedených v druhej vete § 150 ods. 1 O.s.p.. Predmetné ustanovenie preto nemožno

interpretovať tak, že súdu umožňuje kedykoľvek a bez ohľadu na základné zásady rozhodovania o náhrade trov konania nepriznať náhradu trov úspešnému účastníkovi konania. Výnimočnosť aplikácie tohto ustanovenia musí byť daná osobitnými okolnosťami, ktorých charakteristika musí byť v odôvodnení rozhodnutia vysvetlená a konkretizovaná. Pri posudzovaní, či v tej - ktorej veci sú tieto dôvody dané, musí súd prihliadať na majetkové, sociálne, osobné a ďalšie pomery (treba zdôrazniť, že všetkých) účastníkov konania a vziať do úvahy nielen to, aké sú pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale to, aký bude dopad aplikácie § 150 ods. 1 O.s.p. na (medziiným tiež majetkové) pomery účastníka na opačnej procesnej strane. Významným z hľadiska aplikácie tohto ustanovenia môže byť v určitej veci tiež to, za akých okolností bol nárok uplatnený na súde, aký bol postoj účastníkov k veci, ako pristupovali v priebehu konania k plneniu procesných povinností účastníka občianskeho súdneho konania a pod..

V prejednávanej veci za situácie, kedy žalovaný v priebehu konania pred súdom prvého stupňa nežiadal o rozhodnutie podľa § 150 ods.1 O.s.p. a kedy z obsahu spisu a zo zisteného skutkového stavu nevyplývala žiadna potreba rozhodovať podľa citovaného ustanovenia, nemožno posúdiť odvolanie žalovaného podané proti výroku o trovách konania inak ako nedôvodné. Odvolací súd konštatuje, že všeobecnú konštatáciu o nepriaznivých pomeroch na svojej strane odvolateľ ani v podanom odvolaní nedoložil žiadnymi listinnými dôkazmi preukazujúcimi pravdivosť jeho tvrdenia.

Odvolací súd len v záujme formálnej správnosti výroku rozhodnutia súdu prvého stupňa o trovách konania neprihliadajúceho na ust. § 149 ods.1 O.s.p. tento výrok podľa § 220 O.s.p. zmenil a rozhodol v ňom zároveň o platobnom mieste pre priznané trovy právneho zastúpenia žalobcu

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 142 ods.1 O.s.p. v spojení s ust. § 224 ods.1 O.s.p., podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci mal plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. V odvolacom konaní plne úspešnému žalobcovi priznal právo na náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 47,92 eur vyčíslených podľa ust. § 10 ods.1, § 13a ods.1 písm. c/, § 16, § 18 ods.3 vyhl.č. 655/2004 Z.z. v platnom znení za jeden úkon právnej pomoci - vyjadrenie sa k odvolaniu s odmenou 31,54 eur, režijný paušál 8,39 eur, 20 % DPH; o platobnom mieste rozhodol podľa ust. § 149 ods.1 O.s.p..

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.